

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-290)

Mar (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 110)

26. ந்ருஸிம்ஹச்ச அக்நி ரூபச்ச ஷகாரோ பாஸ்கரஸ்ததா

ஸகாரஸ்த்வம்ருதஸ்த்ருப்தி: ஸோமச்ச பரிகீர்த்தித:

பொருள் - “ஷ” என்னும் அக்ஷரத்தை “ந்ருஸிம்ஹ, அக்நிரூப, பாஸ்கர” என்பர்.

“ஸ” என்னும் அக்ஷரத்தை “அம்ருத, த்ருப்தி, ஸோம” என்பர்.

27. ஸூர்யோ ஹகார: ப்ராணஸ்து பரமாத்மா ப்ரகீர்த்தித:

அநந்தேச: ஷகாரஸ்து வர்காந்தோ கருடஸ்ததா

பொருள் - “ஹ” என்னும் அக்ஷரத்தை “ஸூர்ய, ப்ராண, பரமாத்மா” என்பர். “ஷ”

என்னும் அக்ஷரத்தை “அநந்தேச, வர்காந்த, கருட” என்பர்.

28. அசேஷஸம்ஜ்ஞா வர்ணாநாம் இத்யேதா: கீர்த்திதா மயா

அநுலோமவிலோமேந வர்ண்யா வர்ணஸ்ய வை புந:

29. ஸம்ஜ்ஞா ஸங்க்யா ச யா சக்ர ஸாமாந்ய ஸா மஹாமதே

சிதம்சா: ஸர்வ ஏவைதே வர்ணா பாஸ்வரவிக்ரஹா:

பொருள் - சிறந்த மதி கொண்ட இந்த்ரனே! இப்படியாக வர்ணங்களைக் குறித்த என்னுடைய விவரணங்கள் முடிகின்றன. மந்த்ரங்களில் காணப்படும் இந்த எழுத்துக்களுடைய ஏறுவரிசை அல்லது இறங்குவரிசை என்று உள்ள வரிசைகள் எதுவாக இருந்தாலும், அந்தந்த எழுத்துகளுடைய பொதுவான வர்ணனைகள் கூறப்பட்டன. அனைத்து அக்ஷரங்களுமே சித் அம்சம் பொருந்தியவையே ஆகும்.

30. காரணம் ஸர்வமந்த்ராணா லக்ஷ்மீசக்த்யுபப்நும்ஹிதா:

ஸ்துதா: ஸம்பூஜிதா த்யாதா வர்ணா: ஸம்ஜ்ஞாபிராதராத்

பொருள் – எழுத்துக்களே மந்த்ரங்களின் காரணமாக உள்ளன. அவை லக்ஷ்மிசக்தி என்பதால் வலுவாக்கப்படுகின்றன. அவை உபாஸகனால் ஸ்துதிக்கப்பட்டும், பூஜிக்கப்பட்டும், த்யானிக்கப்பட்டும் செய்யப்படுகின்றன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 290)

1-4-2 ஸுக்ஷமம் து தத் அர்ஹத்வாத்

பொருள் - ஸுக்ஷம நிலையான ப்ரக்ருதியே சரீரமாக உள்ளது; கார்யம் செய்யத் தகுந்ததாக உள்ளதால்.

ஸித்தாந்தம் - பூதங்கள், ஸுக்ஷமமாக அவ்யாக்ருத (மாறுபடாத) நிலையில் இருந்து, தகுந்த நேரத்தில் சரீரமாகின்றன. அந்த அவ்யாக்ருதம் என்பது (ஸ்தூல நிலையில்), சரீரமாக மாறும்போது, “அவ்யக்தம்” என்ற பதத்தால் குறிப்பிடப்படுகிறது. “தத் அர்ஹத்வாத்”; அந்த அவ்யாக்ருதம் என்ற அசித் பொருளே, ஸ்தூல நிலையில் மாற்றம் அடைந்து, தேர் போன்று (சரீரமே தேர் என்று முன்பு உருவகம் செய்யப்பட்டது காண்க), அதில் அமர்ந்துள்ள எஜமானனாகிய ஆத்மாவிற்கு ஏற்றதான புருஷார்த்தத்தை அடைய வைக்கும் ஸாதனமாக இருப்பதற்கான தகுதியைப் பெறுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - ஆனால் மாறுபாடு அடையாத பூதஸுக்ஷமம் என்பது உங்களால் (ஸித்தாந்தி) ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்போது, கபிலதந்த்ரத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் உங்களுக்கு என்ன ஆக்ஷேபம் உள்ளது? கபிலதந்த்ரத்தின்படி, இத்தகைய மாறுபடாத பூதஸுக்ஷமமே “அவ்யக்தம்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுகிறது அல்லவோ? இதற்கு அடுத்த ஸுத்ரம் பதில் அளிக்கிறது.

1-4-3 தத் அதீநத்வாத் அர்த்தவத்

பொருள் - அந்த அவ்யக்தம் அவனைச் சார்ந்துள்ளதால், பயன்படும்படி உள்ளது.

ஸித்தாந்தம் - அனைத்திற்கும் காரணபூதனாக உள்ள பரமபுருஷனைச் சார்ந்து (அல்லது பரமபுருஷனுக்கு வசப்பட்டு) பூதஸூக்ஷ்மம் உள்ளதால் மட்டுமே, அது பயனுள்ளதாக இருக்கிறது. இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - அவ்யக்தம் மற்றும் அதன் பரிணாம விசேஷங்கள் (குறிப்பிட்ட சில மாறுபாடுகள்) ஆகியவற்றை நாங்கள் முற்றிலுமாக மறுக்கவில்லை; ஆனால் அவை பரமபுருஷனுடைய சரீரமாகவும், அவன் அவற்றின் ஆத்மாவாகவும் உள்ளதை (கபிலதந்த்ரம்) மறுப்பதை மட்டுமே நாங்கள் ஏற்கவில்லை. ப்ரக்ருதி முதலானவை, பரமபுருஷனை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளதால் மட்டுமே பயனுள்ளதாக இருக்கின்றன. இவ்விதம் ஏற்கவில்லை என்றால், அவற்றின் ஸ்வரூபம், இருப்பு, செய்கைகள் ஆகியவற்றில் எந்தவிதமான வேறுபாடுகளையும் (அல்லது பேதங்களையும்) காண இயலாது. இதனை ஏற்காத காரணத்தால்தான் (அதாவது, அவ்யக்தம் போன்றவை பரமபுருஷனைச் சார்ந்துள்ளன என்பதை ஏற்காத காரணத்தால்தான்), கபிலதந்த்ரத்தின் ஸித்தாந்தம் எங்களால் தள்ளப்பட்டது.

ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும், இந்த ஜகத்தின் உற்பத்தி மற்றும் ப்ரளயம் குறித்த பகுதிகள், பரமபுருஷனுடைய மகிமை குறித்து உரைக்கும் பகுதிகள் ஆகியவற்றில் ப்ரக்ருதி, அதன் மாறுதல்கள் மற்றும் புருஷன் (ஜீவாத்மா) ஆகிய அனைத்தும், பரமபுருஷனையே தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, ஸுபால. (2) - ப்ருதிவி அப்ஸு ப்ரலீயதே - பூமி நீரில் லயிக்கிறது - என்றுதொடங்கி, ஸுபால. (2) - தந்மாத்ராணி பூதாதெள லீயந்தே | பூதாதிம் அர்ஹதி லீயதே | மஹாந் அவ்யக்தே லீயதே | அவ்யக்தம் அக்ஷரே லீயதே | அக்ஷரம் தமஸி லீயதே | தம: பரே தேவ ஏகீபவதி - தந்மாத்ரைகள் பூதாதிகளில் லயிக்கின்றன. பூதாதிகள் மஹத்திலும், மஹத் அவ்யக்தத்திலும், அவ்யக்தம் அக்ஷரத்திலும், அக்ஷரம் தமஸ்ஸிலும் லயிக்கின்றன. தமஸ் உயர்ந்த தேவனிடமும் சென்று ஒன்றாகிறது - என்று முடிக்கப்பட்டது. இது போன்றே ஸுபால. (7) - தஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் | யஸ்ய ஆப: சரீரம் | யஸ்ய தேஜ: சரீரம் | யஸ்ய வாயு: சரீரம்

| யஸ்ய ஆகாச: சரீரம் | யஸ்ய அஹங்கார: சரீரம் | யஸ்ய புத்தி: சரீரம் | யஸ்ய அவ்யக்தம் சரீரம் | யஸ்ய அக்ஷரம் சரீரம் | யஸ்ய ம்ருத்யு: சரீரம் | ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - யாருக்கு இந்தப் பூமி சரீரமோ, யாருக்கு நீர் சரீரமோ, யாருக்கு அக்னி சரீரமோ, யாருக்கு வாயு சரீரமோ, யாருக்கு ஆகாசம் சரீரமோ, யாருக்கு அஹங்காரம் சரீரமோ, யாருக்கு புத்தி சரீரமோ, யாருக்கு அவ்யக்தம் சரீரமோ, யாருக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ, யாருக்கு ம்ருத்யு சரீரமோ, அவனே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான்; அவன் பாபங்கள் அற்றவனாகவும், தேவர்களுக்கும் தேவனாகவும் உள்ள நாராயணனே ஆவான் - என்று கூறியது.

இது போன்று கீதையில் (7-4) - பூமி: ஆப: அநலோ வாயு: கம் மநோ புத்தி: ஏவ ச | அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி அஷ்டதா - பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் ஆகிய எட்டும் என்னுடையவை - என்றும், கீதை (7-5) - அபரா இயம் இத: து அந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்திமே பராம் | ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயா இதம் தார்யதே ஜகத் - நீண்ட கைகள் கொண்டவனே! கடந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டவை தாழ்ந்து ப்ரக்ருதி ஆகும். அதனைக் காட்டிலும் வேறானதும், உயர்ந்தும் ஆகிய ஜீவனாக உள்ள எனது ப்ரக்ருதியை அறிவாயாக - என்றும், கீதை (7-6) - ஏதத் யோநி இதி பூதாநி ஸர்வாணி இதி உபதாரய | அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ் ததா - இப்படியாக உள்ள இந்த இரண்டும் ப்ரக்ருதிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தும் தோன்றியபடி உள்ளன என்று அறிவாயாக; இந்த அனைத்தின் உற்பத்தி இடமாகவும், ப்ரளயத்தின்போது அவை அனைத்தும் வந்து லயிக்கும் இடமாகவும் நானே உள்ளேன் - என்றும், கீதை (7-7) - மத்த: பரதரம் ந அந்யத் கிஞ்சித் அஸ்தி தநஞ்ஜய | மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம் ஸுத்ரே மணிகணா இவ - அர்ஜுனா! என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று ஏதும் இல்லை. இவை அனைத்தும், நூலில் இரத்தினக்கற்கள் கோர்க்கப்பட்டுள்ளது போன்று, என்னில் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன - என்றும் கூறப்பட்டது.

இதே போன்று, ஸ்ரீவிபு. (1-2-18) - வ்யக்தம் விஷ்ணு: தத் அவ்யக்தம் புருஷ: கால ஏவ ச - விஷ்ணுவே ப்ரக்ருதி, அவ்யக்தம், புருஷன் மற்றும் காலம் ஆவான் -

என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-4-38, 39) - ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்யாதா வ்யக்த அவ்யக்த ஸ்வருபாணீ | புருஷச்ச அப்யுபாவேதௌ லீயதே பரமாத்மநி || பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம் ஆதார: புருஷோத்தம: | விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே - இந்த ப்ரக்ருதியானது என்னால் “வ்யக்தம் (புலப்படுவது) மற்றும் அவ்யக்தம் (புலப்படாதது)” என்றும், புருஷன் என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு, இந்த இரண்டுமே இறுதியில் பரமாத்மாவிடம் (என்னிடம்) வந்து லயிக்கின்றன. பரமாத்மாவே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளான்; அவனே புருஷோத்தமன், விஷ்ணு என்ற பெயர்களால், வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் கூறப்படுகிறான் - என்று கூறப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 290)

கைவல்யம் நித்யமானதும் அல்ல, மோக்ஷமும் அல்ல

மூலம் - கேவல ஆத்ம அநுபவம் நித்யமன்று என்னுமிடமும், ஸாக்ஷாந் மோக்ஷமன்று என்னுமிடமும் “சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: | தேஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா: || அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் | யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா: || ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக்” என்கிற வசந்தாலே ஸித்தம். “முச்யேதார்த்தஸ்ததா ரோகாத் ச்ருத்வேமாமாதித: கதாம் | ஜிஜ்ஞாஸுர்லபதே பக்திம் பக்தோ பக்தகதிம் லபேத் ||” என்கையாலே ஸ்ரீகீதையில் “ஜிஜ்ஞாஸு” என்கிற ஆத்மநிஷ்டனும் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்று உக்தமாயிற்று. “மன்னுறில்” என்று பகவதநுபவத்தை நித்யம் என்கையாலும், இதுக்கு வ்யவச்சேத்யமாகச் சொல்லும் ஆத்ம மாத்ராநுபவம் நித்யமன்று என்னுமிடம் வ்யஞ்ஜிதம். இதுக்கு “இறுதி கூடா” இத்யாதிகளில் நாசமில்லை என்கிற பாசரமும் சாதூர்பாஸ்யாதி கர்மபல விசேஷங்களில் அக்ஷய்யத்வோக்தி போலே “எனையூழி” என்கிற அதிசிரகால ஸ்தாயித்வ அபிப்ராயம். “யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணாம்” என்று இவ் ஆத்மாநுபவ ஸ்தாநவிசேஷமும் சொல்லப்பட்டது. இஸ் ஸ்தாந விசேஷம் பரமபதமன்று என்னுமிடம் இப் ப்ரகரணந் தன்னிலே “ஏகாந்திந: ஸ்தா ப்ரஹ்ம த்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய:” என்று பகவத் ப்ராப்தி காமனான பரமைகாந்திக்கு ஸூரித்ருச்யமான ஸ்தாநாந்தரம் சொல்லுகையாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் – ஆத்ம அனுபவம் மட்டுமே என்பதான கைவல்யமானது நித்யமானதும் அல்ல மற்றும் மோக்ஷமும் அல்ல என்பதை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் - சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ம்ருதா: ஏஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா: அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா: ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக் - என்னுடைய பக்தர்கள் நான்கு வகை ஆவர்; அவர்களில் என்னைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை நாடாமல் உள்ளவர்களே சிறந்தவர்கள்; அவர்கள் தங்களுடைய கர்மங்களை எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் செய்கின்றனர்; என்னை அடைவதையே தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர்; மற்ற மூவரும் உலகவிஷயங்களைப் பலனாக எதிர்பார்ப்பதால், நமுவ வாய்ப்புள்ளது; என்னை மட்டுமே வணங்கியபடி உள்ள புத்திமான் மோக்ஷம் பெறுகிறான் - என்னும் வாக்கியத்தால் அறியலாம். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் (348-81) - முச்யேதார்த்தஸ்ததா ரோகாத் ச்ருத்வேமாமாதித: கதாம் ஜிஜ்ஞாஸுர்லபதே பக்திம் பக்தோ பக்தகதிம் லபேத் - தொடக்கம் முதல் இதனைக் கேட்பதால், செல்வத்தை இழந்த ஒருவன், அந்தத் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவான்; ஆத்ம அனுபவத்தை விரும்புவன் பக்தியை அடைகிறான்; பக்தியோகத்தில் உள்ளவன் மோக்ஷம் அடைகிறான் - என்று கூறுவதால், கீதையில் (7-16) - ஜிஜ்ஞாஸு - என்று கூறப்படும் ஆத்மநிஷ்டனும் நாளடைவில் ஞானியாகிறான் என்பது கூறப்பட்டதாகிறது. திருவாய்மொழி (1-2-5) - மன்னுறில் - என்னும் பாசுரத்தால் பகவத் அனுபவத்தை நித்யமானது என்று கூறுவதாலும், இது ஏற்படுவதற்குத் தடுக்கப்படவேண்டியதாகக் கூறப்படும் “ஆத்மாவை மட்டுமே அனுபவித்தல்” என்பது நித்யமானது அல்ல என்று கூறுவதாலும் இக்கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் இதற்கு திருவாய்மொழி (6-9-10) - இறுதிகூடா - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் ஆத்ம அனுபவத்திற்கு அழிவில்லை என்ற கருத்தானது, சாதுர்மாஸ்யம் என்பது போன்றதான கர்ம பலன்களுக்கு அழிவில்லை என்று கூறப்பட்டது போன்று, அவைகள் திருவாய்மொழி (6-9-10) - எனையூழி - என்பதற்கு ஏற்ப நீண்டகாலங்கள் அழியாதவையாக உள்ளன என்றே ஆகிறது (நித்யமானது அல்ல). ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-6-38) - யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணாம் - யோகிகளுக்கு “அம்ருதம்” எனப்படும் இடமே ஆத்ம அனுபவத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ்வதற்கு ஏற்றதாக உள்ளது - என்பதன் மூலம், இத்தகைய ஆத்ம அனுபவம் கிட்டுகின்ற இடம் குறித்துக் கூறப்பட்டது. ஆனால் இத்தகைய இடமானது பரமபதம் அல்ல என்பதை, இதே பகுதியில் உள்ள

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-6-39) - ஏகாந்திந: ஸ்தா ப்ரஹ்ம த்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய: - ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ள யோகிகள் அடையும் இடமானது, நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள பரமபதம் ஆகும் - என்னும் வாக்கியம் மூலம், பகவானை அடைதல் என்பதை மட்டுமே விரும்பியபடி உள்ள பரமைகாந்திக்கு, நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ள இடமே ஏற்ற இடம் என்று கூறப்படுவதால் அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 110)

வ்யாக்யானம் - [3] (ஜந்மபாசம் விட்டு ஆத்வாரமாளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே யமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு அவரளவில் ப்ரேமத்தாலே ஜந்மபூமியான ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவரும், “பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு” என்று திருவடிகளைக் கிட்டுகையில் ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாகவிட்டு; “ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ” என்று அவள் பெருமாளுடையவழகைக் கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினாப்போலே, இவரும், “ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார்தாம்” என்று தமக்குப் பரிகைக்கு ஓராளுமாகிறிலர், மலைசுமந்தாற்போலே திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் தரிப்பார் தாமாயிரா நின்றது என்று அவன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு பரிந்து; அவள் பெருமாளுடைய செளர்யாதிகளை நினைத்து பயம் கெட்டு, “துல்யசீல” இத்யாதிப்படியே தனக்கநுரூபரான இவரோடே பொருந்தி யநுபவித்தாப்போலே, இவரும், “வார்கடாவருவி” என்று தொடங்கி அவன் செளர்யாதிகளை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பயராய், “அமர்ந்த மாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனை யமர்ந்தேனே” என்று அவனோடே பொருந்தியநுபவித்து, விச்லேஷ தசையில் அவள், “ஹிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸந பரம்பரயாதி பீட்யமாநா, ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா” என்று நிர்க்க்ருணரு மிரங்க வேண்டும்படியான தசையை ப்ராப்தையானாப்போலே, இவரும், “காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து” என்று அவனைக்

காண வாசைப்பட்டு திக்குக்கள்தோறும் பார்ப்பது கூப்பிடுவதாகையாலே கண்ணும் வாயும் நீர்ப்பசையறும்படி யாகையால், ஜநககுலஸுந்தரியின் குணங்களெல்லாம் இவர்பக்கலிலே காண்கையாலே “குணாத் ரூபகுணாச்சாபி ப்ரீதிர்ப்பூயோப்பய வர்த்தத” என்று குணதர்சனத்தாலே அவள்பக்கல் ப்ரீதி வர்த்தித்தாப்போலே, இவரளவில் ப்ரீதி வர்த்தித்து.

விளக்கம் - (ஜநம்பாசம் விட்டு) ஸ்ரீஜனகராஜனின் திருமகளான சீதை இராமனுடைய திருக்கரத்தைப் பற்றிய பின்னர், அவனிடம் கொண்ட அளவற்ற ப்ரேமை காரணமாக தனது பிறந்த இடமான மிதிலையை நினைக்கவில்லை; அது போன்றே நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (8-2-11) - பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப திருவடிகளைக் கிட்டுவதன் காரணமாக ஏற்பட்ட பக்தியின் விளைவாக மற்ற விஷயங்களில் ஏற்பட்ட வலிமையான சம்பந்தங்களை அடியுடன் கைவிட்டு. (ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (16-21) - ஆத்வாரம் அநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ - சீதை மங்களங்களை உரைத்தபடி வாசல் படி முடிய இராமனைத் தொடந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய திருமேனி அழகைக் கண்டு அவனுக்கு மங்களாசாசனம் செய்தாள்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (8-3-3) - ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்கும் சுமப்பார்தாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, “தன்னிடம் பரிந்து நிற்பதற்கு யாரும் இல்லாதவனாக உள்ளான். மலையைச் சுமப்பது போன்று திருவாழி மற்றும் பாஞ்சஜன்யத்தைத் தானே சுமந்தபடி நிற்கிறானே”, என்று அவனுடைய மென்மையைக் கண்டு பரிந்து. (அநுரூபனோடே அமர்ந்து) - சீதை இராமனுடைய வீரம் போன்ற அனைத்தையும் எண்ணி பயம் அகன்றவளாக, ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - துல்ய சீல - தகுந்த சீலம், வயது, நடத்தை, குலம், இலக்கணங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவளாக உள்ள சீதைக்கு இராமன் ஏற்றவன் ஆவான். இராமனுக்கு இந்தச் சீதை ஏற்றவள் ஆவாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சீதை தனக்கு ஏற்றவனாகிய இராமனுடன் கூடி நின்று அனுபவித்தாள்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (8-4-1) - வார்கடாவருவி - என்று தொடங்கி அவனுடைய வீரம் முதலானவற்றை எண்ணியவுடன் தனது பயம் முதலானவை நீங்கப் பெற்றவராக இருந்து. (பிரிவில் க்ரூபண தசையாகத் துவரும்) - இராமனை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில் சீதை ஸுந்தரகாண்டம் (16-30) - ஹரிமஹதநலிநீவ நஷ்டசோபா வ்யஸந பரம்பரயாதி

பீட்யமாநா, ஸஹசரஹிதேவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா - பனியால் பீடிக்கப்பட்ட தாமரைப்பொய்கை போன்ற தனது அழகை இழந்தவளாக, மிகுந்த துயரம் நிறைந்தவளாக, தனது துணையைப் பரிந்த சக்ரவாகப்பறவை போன்று வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப கருணை அற்றவர்கள் கூட இரக்கம் கொள்ளும்படியான நிலையை அடைந்தாள்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (8-5-2) - காணவாராய் என்று என்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டு அனைத்து திசைகளிலும் பார்ப்பது மற்றும் அழைப்பது போன்றவற்றையும் செய்வதால் கண்ணும் வாயும் நீர்ப்பசை இன்றிப் போவதால். (ஸீதா குணங்களால் ப்ரீதி வர்த்தித்து) - ஜனககுலத்தின் சுந்தரியான சீதையின் குணங்கள் அனைத்தும் இவரிடம் காணப்படுகின்றன என்றாகிறது. ஆகவே பாலகாண்டம் (77-25) - குணாத் ரூபகுணாச்சாபி ப்ரீதிர்ப்பூயோப்ப்ய வர்த்தத - உன்னதமான குணங்கள், திருமேனியின் அழகு, உயர்ந்தகுலப் பண்புகள் போன்றவற்றால் ப்ரேமை மேன்மேலும் வளர்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப சீதையின் உயர்ந்த குணங்களைக் கண்டதால் இராமனுக்கு அவளிடம் ப்ரேமையானது பன்மடங்கு வளர்ந்தது; அதே போன்று நம்மாழ்வாரிடம் அவனுக்கு ப்ரேமை வளர்ந்து.

வ்யாக்யானம் - [4] (தித்திக்க வுள்ளேயுறைந்து) “தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:” என்று எப்போதும் அவள் நெஞ்சுக்கினிதாம்படி யிருந்தாப்போலே, “உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்”, “ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர்” என்று அநுஸந்திக்குந்தோறும் நிரதிசய போக்யனாய்க் கொண்டு இவர் திருவுள்ளத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணி. (கண்டு கொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன்) “இருந்தான் கண்டுகொண்டு” என்று தரித்திரன் தந லாபமுண்டானால் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்த கண் மாறாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்து; “ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாம ஸம்ருத்திநீ” என்று விச்லேஷதசையிலும் வருத்த கீர்த்தநம் பண்ணி தரிக்கலாம்படி அவளை, மாநுஷமன்றிக்கே திவ்யமாயிருந்துள்ள போகங்களை புஜிப்பித்தாப்போலே, இவரையும், “தரும் தானருள் தானினி யானறியேன்”, “செவ்வாய் முறுவலோடென துள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன்

மற்றருளே” என்று வித்தராய்ப் பேசும்படி அப்ராக்ருத போகங்களை புஜிப்பித்தவன்.

விளக்கம் - (தித்திக்க உள்ளே உறைந்து) - பாலகாண்டம் (77-25) - தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித: - சீதையின் உள்ளத்தில் இராமன் எப்போதும் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் சீதையின் நெஞ்சத்திற்கு இனிமையாக உள்ளதற்குவேண்டி இராமன் அங்கேயே இருந்தான்; அதே போன்று நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி (8-6-3) - உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-6-2) - ஒருக்கடுத்துள்ளேயுறையும் பிரான் கண்டீர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர் இவனை எண்ணும்போதெல்லாம் இவன் எல்லையற்ற இனிமையானவனாக அவருடைய திருவுள்ளத்தில் வசித்தபடி. (கண்டு கொண்டிருந்து) - திருவாய்மொழி (8-7-2) - இருந்தான் கண்டு கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப வறியவன் ஒருவன் பெரும் புதையலை அடைந்தால், அதனையே பார்த்தபடி உள்ளது போன்று, இவரைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே வைத்த கண் மாறாமல் இவரையே பார்த்தபடி. (அமாநுஷ போகம் ஆக்கினவன்) - ஸுந்தரகாண்டம் (33-17) - ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே, புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாம ஸம்ருத்திநீ - நான் அயோத்தியில் இராமனுடைய அரண்மனையில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள், மனிதர்களுக்கு கிட்டாத தேவலோக இன்பதை அனுபவித்தபடி அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவளாக இருந்தேன் - என்று இராமனைப் பிரிந்திருந்த காலத்தில் முன்பு நடந்தவற்றை உரைத்தபடியே தரித்துக் கொண்டிருந்த சீதையை, மனித இன்பம் மட்டும் அல்லாமல் தேவலோக இன்பங்களையும் அனுபவிக்கும்படி இராமன் செய்தான்; அதே போன்று நம்மாழ்வாரையும் திருவாய்மொழி (8-7-2) - தரும் தானருள் தான் இனியான் அறியேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-7-7) - செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே - என்றும் மகிழ்ந்து உரைக்கும்படி தேவலோக இன்பங்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவன்.

வ்யாக்யானம் - [5] (மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினைநோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட) “மருள்தானீதோ”, “பின்னையார்க்கவன் தன்னைக் கொடுக்கும்”, “அருள்தானினி யானறியேன்” என்கிற உகப்புச் செல்லா

நிற்கச்செய்தே, “சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்” என்று தம் சிறுமையை அநுஸந்தித்தவாறே (1) வளவேழுவலகிலே “களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன் அருவினையேன்”, “வணங்கினாலுன் பெருமை மாகுணாதோ”, “அடியேன் காண்பானலற்றுவனிதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே” என்றும்; (2) பொருமாநீள் படையிலே “சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்” என்றும்; (3) அந்தாமத்தன்பிலே “அல்லாவியுள் கலந்த”, “என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானை” என்றும் இப்படி மூன்றிடத்திலே வந்து பரிஹ்ருதமானதாகையாலே மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த அயோக்யதாநுஸந்தான வ்யாதி மறுவலிட்டு இன்னம் இவர் அகலில் செய்வதென் னென்றஞ்சி, இனியிவர்தாம் அகலுகிறது வந்தேறியான அசித் ஸம்பந்தத்தையிட்டு “இது நமக்கு அநர்ஹம்” என்றிறே, இதினுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தைக் கண்டால் அகலவொண்ணாதே என்று பார்த்து அது மறுவலிடாதபடியாக, “நமக்கு கௌஸ்துபம் போலவும், ஸ்ரீஸ்தநம் போலவும் தேஜஸ்கரமாய் போக்யமுமாயிருக்கும் அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாய்க் காணுமும்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமிருப்ப”தென்று சிறிதாக இவர் அநுஸந்தித்த ஆத்ம வஸ்துவின் வலைக்ஷண்யத்தை, “யானுந்தானா யொழிந்தான்”, “தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித் தித்தித்து” என்று தனக்கு அப்ருதக் ஸித்த ப்ரகாரமாகவும் நிரதிசய போக்யமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படி காட்டிக் கொடுக்க.

விளக்கம் - (மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த) – திருவாய்மொழி (1-5) – வலவேழ் உலகு - என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (1-5-1) - களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன் அருவினையேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-2) – வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணாதோ – என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-7) - அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன் இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டே – என்றும்; திருவாய்மொழி (1-10) – பொருமாநீள் படை - என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (1-10-7) – சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன் - என்றும்; திருவாய்மொழி (2-5) – அந்தாமத்து அன்பு – என்ற திருவாய்மொழியில், திருவாய்மொழி (2-5-5) - அல்லாவியுள் கலந்த - என்றும், திருவாய்மொழி (2-5-8) - என் முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானை - என்றும் இவ்விதமாக உள்ள மூன்று இடங்களில் இவருக்கு ஏற்பட்டதான மூன்று கண்டங்களையும் ஸர்வேச்வரன் நீக்கினான்; இவ்விதம் நீங்கப் பெற்ற இவருக்கு. (அருவினைநோய் மறுவல்

இடாமல்) – திருவாய்மொழி (8-7-3) - மருள்தானீதோ – என்றும், திருவாய்மொழி (8-7-6) – பின்னையார்க்கவன் தன்னைக் கொடுக்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-7-3) - அருள்தானினி யானறியேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உகப்புக்குச் செல்லா நிற்கச் செய்தபோதிலும்; திருவாய்மொழி (8-7-8) - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார் – என்று இவர் தம்முடைய சிறுமையை எண்ணியபடி தன்னை விட்டு மீண்டும் அகன்று சென்றால் என்ன செய்வது என்று அச்சம் கொண்டான். ஆகவே ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இனி இவர் நம்மை விட்டு அகலுதல் என்பது இவருக்கு வந்து சேர்ந்ததான சரீர ஸம்பந்தத்தை எண்ணி, இத்தகைய சரீர ஸம்பந்தம் ஏற்புடையது அல்ல என்று தீர்மானிப்பதால் அல்லவோ நடைபெறும்? ஆனால், இவர் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தால் நம்மை விட்டு அகலமாட்டார் அல்லவோ?”, என்று தீர்மானித்தான். ஆகவே “நான் சிறியவன்” என்ற அந்தச் சிந்தை அவருக்கு மீண்டும் ஏற்படாதபடி, (சிறியேன் என்றதின் பெருமையைக் காட்ட) - “நமக்குக் கௌஸ்துபம் போன்று ஒளியை வீசுவதாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்தனங்கள் போன்று மிகவும் இனியதாகவும், பிரிக்க இயலாத விசேஷணம் போன்று உம்முடைய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் உள்ளது” என்று மிகவும் சிறியதாக இவர் எண்ணிய ஆத்மாவின் மேன்மையை, திருவாய்மொழி (8-8-4) – யானுந்தானா யொழிந்தான் – என்றும், திருவாய்மொழி (4-3-10) – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை விட்டுப் பிரிக்க இயலாத வஸ்துவாகவும், எல்லையற்ற எளிமையாகவும் உள்ளதாக இவர் எண்ணும்படிக் காண்பித்துக் கொடுத்தான்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 255)

4-1-10 குறுக மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி எல்லாம் விட்ட

இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயனில்லையேல்
சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம் பின்னும் வீடில்லை
மறுகலிலீசனைப் பற்றி விடாவிடில் வீடஃதே

பொருள் - மற்ற உலக விஷயங்களில் அகன்று செல்லாதபடி ஆத்ம விஷயத்தில் மட்டுமே நிலை நின்று, ஞானத்திற்கு நிரூபணமாக உள்ள ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து நின்று, அதனையே எப்போதும் எண்ணியாடி, ஆத்மாவைத் தவிர உள்ள அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் கைவிட்டவனாக, ஆத்ம அனுபவத்தையே மோகஷம் என்று எண்ணியபடி உள்ள ஞானி ஒருவன், ஸர்வேச்வரனை உபாயமாகப் பற்றவில்லை என்றால், தாழ்ந்த மற்ற புருஷார்த்தங்களை எண்ணுவதற்குக் காரணமாக உள்ள பற்றுதல் ஏற்படும். அதற்கும் மேலே, மோகஷமும் கிட்டாது. ஆகவே எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவனாகிய ஸர்வேச்வரனை அடைந்து அவனையே பிடித்தபடி அகலாமல் இருந்தால், அத்தகைய நிலையே உயர்ந்த மோகஷம் ஆகும்.

அவதாரிகை - பூமியில் ஐச்வர்யம், ஸ்வர்க்காநுபவம் இவை நிலைநில்லா என்றார் கீழ்; இவை போலன்றிக்கே, ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமேயென்னில், கீழ்ச் சொன்னத்தைக் குறித்து ஒரு நன்மையுண்டேயாகிலும், பகவதாநந்தத்தைப் பற்றி இது ஏகதேசமா யிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு, அவனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், “இந்தப் பூமியில் உள்ள ஐச்வர்யம் மற்றும் ஸ்வர்க்க அனுபவம் போன்றவை நிலைக்காது”, என்று உரைத்தார். ஒரு சிலர் ஆழ்வாரிடம், “ஆனால் இவை போன்று அல்லாமல் உள்ளதான ஆத்ம அனுபவம் என்பது நிலையான புருஷார்த்தம் அல்லவோ?” என்று கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்ம அனுபவத்திற்குச் சிறிது நன்மை உள்ளது என்றாலும், பகவத் ஆனந்தத்தை ஒப்புநோக்கும்போது, ஆத்ம அனுபவமும் அற்பமே ஆகும் என்பதால், தாழ்ந்தே ஆகும். ஆகவே அவனையே அண்டி நிற்பீர்களாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (குறுக இத்யாதி) முதல் தன்னிலே ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே ஆத்மப்ராப்தியில் அதிகாரமுள்ளது. பாஹ்ய விஷயங்களிலே தூரப்போய் க்ரஹிக்கும் மநஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்த விஷயமாக்குவது. அதாவது, கண்ணையிட்டுக் கண்ணைப் பார்த்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே. சிரகாலம் பாஹ்ய விஷயங்களில் பண்ணிப் போந்த வாஸநையடைய ஆத்மாவிலேயாம்படி விசததமமாக அநுஸந்தித்து. (எல்லாம் விட்ட) ஸ்ரீய:பதி பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே தோளும் தோள்மாலையுமாய் வந்து நின்றாலும் சரணகச்சாற்றோபாதி சுத்திமாத்தரத்தையே உபஜீவித்து, போக்யதையில் நெஞ்சு செல்லாதபடி அவனையும் விடுவது.

விளக்கம் - (குறுக இத்யாதி) - உலக விஷயங்களிலிருந்து தனது இந்த்ரியங்களைத் திருப்பியவனுக்கு மட்டுமே ஆத்மாவைப் பெறும் தகுதி உள்ளது. ஆத்மாவை விட்டு அகன்று போய், தாழ்ந்த விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ள மனதை ஆத்ம விஷயத்தில் திருப்புதல். தர்மபூதஞானம் கொண்டு ஞானமயமான ஆத்மாவைக் காணுதல். பல காலங்கள் மற்ற உலகவிஷயங்களில் காண்பித்த வாசனையை முற்றிலும் ஆத்மாவில் சென்று சேரும்படி மிகவும் நன்றாக த்யானித்து. (எல்லாம் விட்ட) – மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன், பெரியதிருவடியான கருடனின் திருத்தோள்களில் அமர்ந்து, தன்னுடைய திருத்தோள்களும் திருத்தோள்களில் அணிந்துள்ள மாலைகளும் என்று வந்து நின்றாலும்,

பஞ்சகவ்யம் போன்று தூய்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி, அவனுடைய இனிமையில் உள்ளம் செல்லாமல், அவனையும் விடுதல்.

வ்யாக்யானம் - (இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்) - ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானிக்கும். இவ்வருகுள்ளத்தைப் பற்ற “விஸ்த்ருதம்” என்றிருந்தானேயாகிலும், அவ்வருகுங் கண்டவராகையாலே “ஸங்கோசம்” என்றிருக்கிறார் இவர். இறப்பு - மோக்ஷம். (அப்பயனில்லையேல்) - அந்த பகவதுபாஸநமில்லையாகில் ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணாது. உபாஸநந்தான் ஸுக ரூபமாயிருக்கையாலே, பயனென்கிறது. அவனுடைய ஸாதநம் இவருக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. (சிறுக இத்யாதி) தன்னை முன்புத்தையிற்காட்டில் அதிகஊத்ரனாக நினைக்கும்படி, பந்தகமான அவித்யாதிகள் சதசாகமாகப் பணைக்கும்; “தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்” என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம்.

விளக்கம் - (இறுகல் இறப்பு என்னும் ஞானிக்கும்) - ஸர்வேச்வரனைச் சென்று அடையாமல் ஆத்ம அனுபவத்தை மட்டுமே மோக்ஷம் என்று கூறும் ஞானிக்கும். ஆனால் செல்வம் போன்றவற்றை நோக்கும்போது, ஆத்ம அனுபவம் என்பது மேலானது என்றாலும், பரமபதம் குறித்தும் இவர் நன்றாக அறிந்தவர் என்பதால், அத்தகைய ஆத்ம அனுபவமானது தாழ்ந்த சுருக்கம் கொண்டதே ஆகும் என்கிறார். (அப்பயன் இல்லையேல்) - பகவானை உபாஸிக்கவில்லை என்றால், ஆத்ம உபாஸனமும் கைகூடாது. அத்தகைய பகவத் உபாஸனம் என்பது சுகமாக உள்ளதால், அதனை “பயன்” என்றார். அவனுடைய சாதனம் என்பது இவருக்குப் பயனாக உள்ளது. (சிறுக இத்யாதி) - ஆத்ம அனுபவம் செய்யும்போது, தன்னை முன்பைக் காட்டிலும் மிகவும் தாழ்ந்தவனாக எண்ண வைப்பதான அவித்யை முதலானவை நூறு கிளைகளைத் தோன்றும்; மேலும் “நான் தேவன் , நான் மனிதன்” என்பதான பந்தங்களும் ஏற்படும் .

வ்யாக்யானம் - (பின்னும் வீடில்லை மறுகலீசனைப் பற்றி விடாவிடில்) இந்தரிய நியமநாதிகளுண்டாய், பின்பு பகவதுபாஸநத்தைப் பண்ணிக் கர்ம க்ஷயத்தைப் பிறப்பித்து ஆத்மாவை லக்ஷிக்கப் பார்க்கும்ன்றும், ஸர்வேச்வரன் பக்கல் அந்திம

ஸ்மருதி பண்ணி இச்சரீரத்தைவிடப் பாரானாகில், அந்த மோசுஷந்தானில்லை. (மறுகல் இல் ஈசனை) ஹேய ப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனை. அன்றியே, (மறுகலில்) மறுகுகிற ஸமயத்தில்; ப்ராண வியோக ஸமயத்தில் வருங்கலக்கத்திலென்னுதல். (ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில்) அந்திம ஸ்மருதியில்லையாகில்; ஆதிபரதனைப்போலே மானாதல் மரையாதலாமித்தனை. (வீடு அஃதே) “திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித் துயம்மினோ” என்று நான் சொல்லுகிற அதுவே புருஷார்த்தம்.

விளக்கம் - (பின்னும் வீடில்லை மறுகலீசனைப் பற்றி விடாவிடில்) - இந்தரிய கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை ஏற்பட்டு, தொடர்ந்து பகவத் உபாஸனம் செய்து கர்மங்கள் எல்லாம் அழித்து, ஆத்மாவைக் காணவேண்டும் என்றுள்ள காலத்திலும், ஸர்வேச்வரனை எண்ணியபடி, சரீரத்தை விட்டு உயிர் பிரியும்போது அவனைச் சிந்திக்காமல் இருந்தால், மோசுஷம் கிட்டுவதில்லை. (மறுகல் இல் ஈசனை) - தாழ்ந்தவை அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை. அல்லது, (மறுகலில்) - கலக்கம் ஏற்படும் நேரத்தில்; அதாவது உயிரைவிடும் நேரத்தில் ஏற்படும் கலக்கம். (ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில்) - அவ்விதம் இறுதி நேரத்தில் ஸர்வேச்வரனை எண்ணவில்லை என்றால், ஆதிபரதன் போன்று மான் அல்லது மரை என்று ஆகிவிடுதல் உறுதியாகும். (வீடு அஃதே) - ஆகவே திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்து உயம்மினோ - என்று நான் உரைக்கும் அதுவே புருஷார்த்தம் ஆகும்.

**4-1-11 அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன் கழல்கள் மேல்
கொய்ப்பும்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவை பத்தும்
அஃகாமல் கற்பவர் ஆழ்துயர்போய் உய்யற் பாலரே**

பொருள் - “கரையேறுவதற்கான சரியான உபாயம் இதுவே ஆகும்” என்று க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் மீது, கொய்யப்படும் பூக்கள் நிறைந்த பொழில்களால் சூழப்பட்ட திருக்குருகூர் நகரத்தின் எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அந்தரங்க கைங்கர்யங்களாகச் செய்தவையும், கவி அலங்காரம் செய்வதற்கு

அனைத்து விதங்களிலும் முழுமையானதாக உள்ளவையும் ஆகிய ஆயிரம் திருப்பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை நன்றாகக் கற்பவர்கள், ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதால் ஏற்படும் துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவர்களாக, பகவத் பக்தி ரூபமாக உள்ள நற்கதியை அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழி பத்துங் கற்றார், ஐச்வர்யாதி ச்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத் கைங்கர்யைக போகராவர்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் போன்ற தாழ்ந்த புருஷார்த்தங்களை விலக்கியவர்களாக, பகவத் கைங்கர்யத்தை மட்டுமே அனுபவித்தபடி இருப்பார்கள்”, என்று கூறுகிறார்

வ்யாக்யானம் - (அஃதே உய்யப் புகுமாறென்று) “திருநாரணன் தாள்” என்று நான் சொன்ன அதுவே உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உபாயமும் உபேயமுமென்று. (கண்ணன் கழல்கள் மேல்) “கண்ணனைத் தாள் பற்றி” என்று தாமுஞ்சொல்லி, “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று பிறர்க்கும் உபதேசித்து நின்றாரே; அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். “இப்படி அடியுடையார் புறம்பில்லை” என்றிறே இவ்வடிகளைத்தாம் பற்றிற்று. “துயரறு சுடரடி தொழுதெழு” என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தார், “வண்புகழ் நாராணன் திண்கழல் சேர்” என்று பரோபதேசம் பண்ணினார் அங்கு; இங்கே “கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றும் கேடலன்” என்றார், “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று பரோபதேசம் பண்ணினார். இது என்ன அடிப்பாடுதான்! “கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்” என்றிறே பரோபதேசம் நிகமிக்கிறதும். (கொய்பூ இத்யாதி) நித்யவஸந்தமான திருச்சோலை சூழ்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அந்தரங்க விருத்தி பண்ணினவை இவைதான். செய் - செய்த கவியென்னுதல்; “குற்றேவல் செய்” என்று கீழே கூட்டி, வாசிகமான அடிமையென்னுதல். (கோலத்தாயிரம்) கவிக்குச் சொல்லுகிற அலங்காரத்தால் குறைவற்ற ஆயிரம். (சீர் இத்யாதி) அவன் குணங்களைத் தொடுத்துப் பாடின இவற்றில் ஒன்றுங் குறையாமே கற்றவர்கள் பகவத் வ்யதிரித்த புருஷார்த்தங்களான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற அநர்த்தங்கள் போய்

உஜ்ஜீவிக்கும் ஸ்வபாவராவர். அஃகல் - சுருங்கல். (உய்யற்பாலர்) உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர் “காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ” என்று தாம் சொன்னபடியை யுடையராகை.

விளக்கம் - (அஃதே உய்யப் புகுமாறென்று) - திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன் தாள் - என்று நான் கூறிய அதுவே கரையேறுவதற்கான உபாயம் மற்றும் பலன் என்று. (கண்ணன் கழல்கள் மேல்) - திருவாய்மொழி (3-10-10) - கண்ணனைத் தாள் பற்றி - என்று தனக்கும் உபதேசம் உரைத்து, திருவாய்மொழி (4-1-3) - கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ - என்று மற்றவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்தார். அதனை இங்கு கூறுகிறார். இப்படிப்பட்ட திருவடிகள் கொண்டவன் அல்லாமல் பிழைப்பதற்கு வேறு கதி இல்லை என்று அல்லவோ, தான் இந்தத் திருவடிகளைப் பற்றினார்? திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயரறு சுடரடி தொழுது எழு - என்று தன்னுடைய திருவுள்ளத்திற்கு அங்கு உபதேசம் செய்தார்; திருவாய்மொழி (1-2-10) - வண்புகழ் நாராணன் திண்கழல் சேர் - என்று மற்றவர்களுக்கு அங்கு உபதேசம் செய்தார். இங்கு, திருவாய்மொழி (3-10-10) - கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றும் கேடிலன் - என்று தனக்கு உரைத்தார்; “கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ” என்று மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். அதாவது மற்றவர்களுக்கான உபதேசத்தை திருவாய்மொழி (9-1-10) - கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண் - என்று அல்லவோ முடிக்கிறார்? (கொய் பூ இத்யாதி) - எப்போதுமே மலர்ந்தபடி உள்ளதான திருச்சோலைகள் சூழ்ந்ததான ஆழ்வார்திருநகரியின் நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார், ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் அந்தரங்கமாகச் செய்த கைங்கர்யம் இவையே ஆகும். அதாவது சொற்கள் மூலம் செய்யப்படுவதான கைங்கர்யம். (கோலத்து ஆயிரம்) - கவிக்கு ஏற்றபடியான அனைத்து இலக்கணங்களும் சற்றும் குறைவின்றி உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்கள். (சீர் இத்யாதி) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் தொகுத்துப் பாடிய இவற்றில் ஒன்றும் குறையாமல் கற்பவர்கள், பகவானைத் தவிர்த்து உள்ளதான ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றை விலக்கிக்கொண்டு பிழைக்கும் இயல்பு கொண்டவர்கள் ஆவர். (உய்யற்பாலர்) - பிழைத்துக் கரையேறுவதையே இயல்பாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர்

திருவாய்மொழி (4-1-1) – காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ – என்று தான் கூறியதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள் ஆவர் என்று கருத்து.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 117)

107. இன்புற்ற சீலத்து இராமானுச என்றும் எவ்விடத்தும்

என்புற்ற நோய் உடல் தோறும் பிறந்து இறந்து எண்ணரிய

துன்புற்று வீயினும் சொல்லுவது ஒன்றுண்டு உன் தொண்டர்கட்கே

அன்புற்று இருக்கும்படி என்னை ஆக்கி அங்கு ஆட்படுத்தே

விளக்கவுரை - எந்தன் இதயத்தில் வாசம் செய்வதையே பெரும் பேறு என்று எண்ணி எப்போதும் இருந்து வரும் எம்பெருமானாரே! மிகவும் உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவரே! உம்மிடம் நான் செய்யும் விண்ணப்பம் ஒன்று உள்ளது. இந்த உடல் கொண்ட காரணத்தால், பலவிதமான பிறவிகள் எடுத்து, பிறப்பதும் இறப்பதுமாக அடியேன் உள்ளேன். இதன் காரணமாகப் பலவிதமான துன்பங்களை அனுபவித்தும் வருகிறேன். இந்த துன்பங்கள் இருப்பினும், எப்போதும் எங்கும் உமது திருவடிகளில் மாறாத அன்பு கொண்ட உமது அடியார்களின் தொண்டனாக, அவர்களின் திருவடிகளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து வரும்படி என்னை நீவிர் செய்ய வேண்டும்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, எம்பெருமானார் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்து நிரதிசய ப்ரீதியோடேகூட நித்யவாஸம் பண்ணா நின்னார் என்று தம்மளவிலே அவர் பண்ணின விஷயீகாரத்தை அநுஸந்தித்து, இதிலே அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத்தையும் நிரவதிக ஸௌசீல்யத்தையும் உடையவரே என்று அவரை ஸம்போதித்து, அஸ்திகதமாய் நின்று நலியக் கடவ வ்யாதிகளுக்கு பாஜநமான சரீரங்கள் தோறும் ஜநிப்பது மரிப்பதாய்க் கொண்டு

அஸங்க்யேயமான துக்கங்களை அநுபவித்து உருமாய்ந்து முடியிலும், ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தேவரீர்க்கு அநந்யார்ஹராயிருக்கும்வர்கள் பக்கலிலே அதிவ்யாமுக்தனாய், அவர்களுக்கு க்ரய விக்ரயார்ஹனாய்க் கொண்டு அடிமைப்படும்படியாக அடியேனைப் பண்ணியருள வேணுமென்று தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானார் அமுதனாராகிய தனது திருவுள்ளத்தில் புகுந்து எல்லையற்ற ப்ரீதியுடன் எப்போதும் வாசம் செய்தபடி உள்ளார் என்று தனது விஷயத்தில் எம்பெருமானார் காண்பித்த பெரிய கருணையை எண்ணியபடி இருந்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “அப்படிப்பட்ட மயக்கத்தையும், எல்லையற்ற ஸௌசீல்யத்தையும் கொண்டவரே!”, என்று அவரை அழைத்து, “எலும்புவரை ஊடுருவி நின்று துன்புறுத்தக் கூடிய நோய்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள பல சரீரங்களில் பிறத்தல் மற்றும் இறத்தல் என்பதன் மூலம் எண்ணற்ற துக்கங்களை அநுபவித்து உருவத்தை இழந்து மடிந்தாலும், “அனைத்து இடங்கள், அனைத்து காலங்கள், அனைத்து நிலைகள்” ஆகியவற்றில் உமக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்பவர்களிடம் நான் அதிகமான ப்ரியம் கொண்டவனாக இருந்து, அவர்களுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டவனாக இருக்கும்படி அடியேனைச் செய்தருள வேண்டும்”, என்று தான் விண்ணப்பம் செய்வதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இன்புற்றசீலத்திராமாநுசா) திருவேங்கடமுடையானுக்கும், திருக்குறுங்குடி நம்பிக்கும் திருவிலச்சினையையும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் ப்ரஸாதித்த ஆசார்யராயும், செல்வப்பிள்ளைக்கு பிதாவாயுமிருக்கிற தேவரீருடைய மதிப்பையும் அத்யந்த பாபிஷ்ட்டனான என்னுடைய தண்மையையும் பாராதே, என்னை தேவரீர்க்கு அவ்வருகாகவெண்ணி என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து அது தன்னையே பெறாப் பேறாக நினைத்து ஆநந்த நிர்ப்பரராயெழுந்தருளியிருக்கிற ஸௌசீல்யத்தையுடையரான எம்பெருமானாரே. இன்பு - ஸுகம். சீலமாவது - பெரியவன் தண்ணியரோடே புரையாறப் பரிமாறும் ஸ்வபாவம். இப்போதாகக் காணும் இவருடைய சீலம் அமுதனார்க்கு வெளியாகத் தொடங்கிற்று. (சொல்லுவது ஒன்றுண்டு) ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர்க்கு விண்ணப்பம்

செய்யவேண்டுவது ஒன்றுண்டு. “ந த்வேவா ஹம்” என்று தொடங்கி, கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளைப் பரக்க உபதேசித்துக் கொண்டு போந்து, “ஸர்வ குஹ்ய தமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச:” என்று உபதேசிக்கும்போது கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தாப்போலே, இவரும் “இராமாநுசா இது என் விண்ணப்பம்” என்கிறபடியே இவ்வளவும் தம்முடைய அபிநிவேசமெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்து, இப்பாட்டிலே தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார். அங்கு சேஷியுடைய உக்தி; இங்கு சேஷபூதனுடைய அபேக்ஷிதம்.

விளக்கம் - (இன்புற்ற சீலத்து இராமாநுசா) - திருவேங்கடமுடையானுக்கும், திருக்குறுங்குடிநம்பிக்கும் முறையே சங்குசக்கரம் மற்றும் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஆகியவற்றை அளித்தருளிய ஆசார்யராகவும், செல்லப்பிள்ளைக்குத் தந்தையாகவும் உள்ள உம்முடைய மதிப்பையும், எல்லையற்ற பாபங்கள் நிறைந்தவனாகிய எனது தாழ்வையும் சற்றும் ஆராயாமல், என்னைத் தேவரீருக்கு ஏற்றவனாக எண்ணி, எனது இதயத்தில் வந்து புகுந்து, அதனைக் கிடைத்தற்கு அரிய பேறாக எண்ணி, அங்கு ஆநந்தத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள ஸௌசீல்யம் நிறைந்த எம்பெருமானாரே! சீலம் என்றால் உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட ஒருவன், தாழ்ந்த தன்மை கொண்டவர்களுடன் வேறுபாடு இன்றி பழகும் இயல்பு. இப்போதுதான் எம்பெருமானாருடைய சீலம் திருவரங்கத்தமுதனாருக்குப் புலப்படத் தொடங்கியது. (சொல்லுவது ஒன்றுண்டு) - அனைத்தும் அறிந்தவராகிய உம்மீடம் செய்ய வேண்டிய விண்ணப்பம் ஒன்று உள்ளது. கீதை (2-12) - ந த்வேவாஹம் - நான் இல்லை என்பது இல்லை - என்பது தொடங்கி, கர்ம ஞான பக்தி ஆகியவற்றைக் குறித்து விரிவாக உபதேசித்து, இறுதியாக ஸர்வ குஹ்ய தமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச: - மிகவும் உயர்ந்த இரகசியமான இதனை என்னுடைய உயர்ந்த வாக்கினால் கேட்பாயாக - என்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தான்; அதே போன்று இவரும் “இராமாநுசா இது என் விண்ணப்பம்” என்பதற்கு ஏற்ப, இதுவரை தனது விருப்பங்கள் அனைத்தையும் விண்ணப்பித்து, இந்தப் பாசுரத்தில் தனது விருப்பத்தை உறுதி செய்து அருளிச்செய்கிறார். கீதையில் எஜமானனுடைய வாக்குகள் உள்ளன, இங்கு அடிமையின் விருப்பங்கள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - “ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டு என்றீர், அது என்ன” என்ன; (என்புற்று நோயுடல்தோறும் பிறந்திறந்து எண்ணரிய துன்புற்று) நோய் - வ்யாதி. அதாகிறது ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்கள். அந்த நோயானது, அந்தர்ப்பஹிரிந்தரிய வ்யாபார ரூப ஸ்வக்ருத கர்ம பலமாகையாலே தோற்புரையே போமதன்றிக்கே அஸ்திகதமாய்க் கொண்டிருக்கையாலும், ஆத்ம நாசகமாகையாலும் “என்புற்ற” என்று விசேஷிக்கிறார். என்பு - எலும்பு. உறுகை - அததைப் பற்றி நிற்கை. (உடல் தோறும்) அப்படி அஸ்தி கதங்களாய்க் கொண்டு நலியக் கடவ வ்யாதிகளுக்கு பாஜநமான சரீரந்தோறும். “துர்வார துரித மூலம் துஸ்தார துக்காநாம் பந்த நீராந்தரம் வபு:” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, “நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை” என்கிறபடியே, அந்த வ்யாதி தானே உருவு கொண்டிருக்கிற தேவ திர்யங் மநுஷ்ய ஸ்தாவர ரூபமான சரீரங்களென்னுதல்; ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும் என்றபடி. “பிறந்து இறந்து” என்ற இது மற்ற அவஸ்த்தாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இறப்பு - நாசம். (பிறந்து இறந்து எண்ணரிய துன்புற்று வீயினும்) - அவ்வவ சரீரங்களிலே ஜநிப்பது, மரிப்பது தொடக்கமான அவஸ்த்தா ஸப்தகத்திலும் விரலை மடக்கி ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று எண்ணப்படுக்கால் அது காலதத்த்வம் உள்ளதனையு மெண்ணினாலும் எண்ணித் தலைக்கட்ட வரிதான துக்கங்களை, ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்பாதபடி அநுபவித்து முடியிலும், “போற்றருஞ்சீலத்திராமாநுசா” என்கிறபடியே தேவரீருடைய சீல குணத்தை அளவிட்டுச் சொல்லிலும் இச்சரீராநுபந்தியான துக்கத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல வொண்ணா தென்கிறார் காணும். துன்பு - துக்கம். (என்றும்) எல்லாக் காலத்திலும். (எவ்விடத்தும்) எல்லாவிடத்திலும். (உன் தொண்டர்கட்கே) பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிராதே மோக்ஷ ப்ரதாநதீக்ஷிதராயன்றோ இவ்வளவாகத் திருத்தி என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து நித்யவாஸம் பண்ணா நிற்கிற தேவரீர்க்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்குமவர்களுக்கே. அவதாரணத்தாலே அந்யயோக வ்யவச்சேதம் பண்ணுகிறார். “உனக்கே நாம் ஆட்சி செய்வோம்”, “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே”, “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும், “தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே” என்றும் ப்ரதம பர்வத்தி லே சொல்லுகிறபடியே, “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம”, “உபாயோபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத்” என்றும், “தேஷுமற்றறியேன்” என்றும், “தீதில் சரணாகதி தந்த தன்னிறைவன்றாளே அரணாக மன்னுமது” என்றும் சரம பர்வத்திலேயும்

சொல்லுகிறபடியே சொல்லுவித்தாரிறே. (அன்புற்றிருக்கும்படி) நிரவதிக ப்ரேம யுக்தனாயிருக்கும்படி. அன்பு - ஸ்நேஹம். (என்னை ஆக்கி) தேவரீர்க்கு க்ருபா விஷய பூதனாம்படி என்னைப் பண்ணி. (அங்கு ஆள்படுத்தே) பவதீயர் திருவடிகள் விஷயமான எல்லா அடிமைகளிலும் அந்வயித்து க்ருதார்த்தனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்கிறார். “ஐயார் கண்டமடைக்கிலும் செல் நின் கழலெய்யாதேத்த வருள் செய்யெனக்கே” என்று ஆழ்வாரும் இப்படியே அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (அன்புற்ற) நோய் என்றால் வ்யாதி; அதாவது ஆத்யாத்மிகம் போன்ற துயரங்கள். அத்தகைய நோயானது இந்த்ரியங்களின் செயல்கள் மூலம் ஏற்பட்டதான தங்களுடைய கர்ம பலன்கள் என்பதால், தோல் அளவில் பாதிப்பை ஏற்படுத்திச் செல்வது அல்லாமல், எலும்பு முடிய புகுந்து நிற்கிறது. மேலும் அது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும் அழிக்கிறது. “என்பு” என்றால் எலும்பு; உறுகை என்றால் அதனைப் பற்றி நின்றல். (உடல்தோறும்) - அவ்விதம் எலும்பு முடிய புகுந்து துன்புறுத்தக் கடவதான நோய்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஒவ்வொரு பிறவியில் எடுக்கும் சரீரத்திலும். தூர்வார தூரித மூலம் துஸ்தார துக்காநாம் பந்த நீராந்தரம் வபு: - துக்கத்தின் மூலத்தை விலக்க இயலாது; துக்கத்தின் இருப்பிடமாக உள்ள இந்தச் சரீர ஸம்பந்தத்தை விட இயலாது - என்பது காண்க. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். பெரிய திருமொழி (9-7-7) - நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த வ்யாதியே ஒரு உருவம் கொண்டது போன்றுள்ளதான தேவ, மனித, விலங்கு மற்றும் தாவர சரீரங்கள் எனலாம். அதாவது ஒவ்வொரு பிறவியிலும் என்று கருத்து. “பிறந்து இறந்து” என்பது அனைத்து நிலை மாறுதல்களையும் கூறுவதாகும். (பிறந்து இறந்து எண்ணரிய துன்புற்று வீயினும்) - அந்தந்த சரீரங்களில் பிறப்பது மற்றும் இறப்பது என்பது தொடக்கமாக உள்ள நிலைமாறுதல்களை விரலை மடக்கி “ஒன்று, இரண்டு, மூன்று” என்று எண்ணினாலும், இது போன்று காலம் என்பது உள்ளவரை எண்ணினாலும், எண்ணி முடிக்க இயலாதபடி உள்ளதான துக்கங்களை, ஒன்றும் விடாதபடி அனுபவித்து முடித்தாலும். இராமாநுச நூற்றந்தாதி (89) - போற்றரும் சீலத்து இராமாநுசா - என்பதற்கு ஏற்ப உம்முடைய சீல குணத்தை அளவிட்டுக் கூற முடிந்தாலும், இந்தச் சரீரத்தைத் தொடந்து வருவதான துக்கங்களை அளவிட இயலாது என்கிறார். “துன்பு” என்றால் துக்கம். (என்றும்) - அனைத்து

காலங்களிலும். (எவ்விடத்தும்) - அனைத்து இடங்களிலும். (உன் தொண்டர்கட்கே) - பந்தம் மற்றும் மோசஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஸர்வேச்வரன் பொதுவாக உள்ளது போன்று இல்லாமல், “மோசஷம் மட்டும் அளிப்பார்” என்பதாக உள்ளவர் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட நீவிர் எனது இதயத்தில் புகுந்து எப்போது வாசம் செய்தபடி உள்ளீர். இப்படியாக உள்ள உமக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு, உமக்கு மட்டுமே அடியார்களாக உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே. இங்குள்ள “தொண்டர்கட்கே” என்பதில் உள்ள “மட்டுமே” என்பதன் மூலம் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ளதைத் தள்ளுகிறார். திருப்பாவை (29) - உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே - என்றும், திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகததந்தொழிந்தாய் - என்றும், தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே - முதல் புருஷனிடமே சரணம் புகவேண்டும் - என்றும் முதல் நிலையான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் கூறுவது போன்று, குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம - குருவே பரப்ரஹ்மம் - என்றும், உபாய உபேய பாவேந தமேவ சரணம் வ்ரஜேத் - உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் உள்ள குருவிடமே சரணம் புகவேண்டும் - என்றும், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (2) - தேவு மற்றறியேன் - என்றும், ஞானஸாரம் (31) - தீது இல் சரணாகதி தந்த தன்னிறைவன் தாளே அரணாக மன்னும் அது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இறுதி நிலையான பாகவதர்கள் விஷயத்திலும் கூறுவதாக உரைக்கிறார். (அன்புற்று இருக்கும்படி) - எல்லையற்ற ப்ரேமையுடன் இருக்கும்படியாக. (என்னை ஆக்கி) - உம்முடைய கருணைக்கு நான் இலக்காகும்படி என்னைச் செய்து. (அங்கு ஆள்படுத்தே) - உம்முடைய அடியார்களுக்கு ஏற்ற அனைத்து தொண்டுகளையும் நான் செய்து, “செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்தவன்” என்ற நிலைக்கு என்னை மாற்றவேண்டும். திருவாய்மொழி (2-9-3) - ஐயார் கண்டம் அடைக்கிலும் நின் கழல் எய்யாது ஏத்த அருள் செய் எனக்கே - என்று ஆழ்வாரும் இது போன்றே அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

108. அங்கயல்பாய் வயல் தென் அரங்கன் அணி ஆகமன்னும்
பங்கய மாமலர் பாவையைப் போற்றுதும் பத்தியெல்லாம்
தங்கியது தென்னத் தழைத்து நெஞ்சே நம் தலைமிசையே
பொங்கிய கீர்த்தி இராமாநுசன் அடிப் பூமன்னவே

விளக்கவுரை - எனது நெஞ்சே! உயர்ந்த பக்தி என்பது எப்போதும் எனது மனதில் நீங்காமல் இருந்து வரவேண்டும். எங்கும் பரந்த புகழ் கொண்டவராகிய எம்பெருமானாரின் தாமரை மலர் போன்ற அழகான திருவடிகள் எப்போதும் எனது தலை மீது நித்யமாக வாசம் செய்தபடி இருக்க வேண்டும். இதனை நிறைவேற்றும்படியாக நாம் இவ்விதம் வேண்டுவோம் - அழகான மீன்கள் திரியும் வயல்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் கண்வளரும் அழகியமணவாளனின், பரந்த அழகான திருமார்பில், “அகலகில்லேன் இரையும்” என்று பெரியபிராட்டியான ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் நித்யவாஸம் செய்தபடி உள்ளாள். தாமரை மலரைத் தனது பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அந்த ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் நமது எண்ணங்களை (மேலே கூறியவை) நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும் என்று அவளை அண்டி நிற்போம்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் எம்பெருமானார் தம்மை நிர்ஹேதுகமாக அபிமாநித்துத் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறபடியையும், அநந்தரம் தமக்குத் ததீய பர்யந்தமாக ப்ரேமம் பிறந்து அவர்கள் விஷயத்திலே அசேசேஷ வர்த்திகளும் பண்ணிக்கொண்டு போரும்படி என்னைக் கடாசுஷித்தருள வேணுமென்று தம்முடைய அபிமதத்தை அருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே எம்பெருமானார் தம்முடைய திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவை நம்முடைய தலை மேலே கலம்பகன் மாலை அலங்கரிப்பாரைப்போலே அலங்கரித்து ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டையாக நிறுத்தியருளினாராகையாலே அந்த பரிக்ரஹாதிசயத்தைக் கொண்டு திவ்யதம்பதிகளான ஸ்ரீ, ஸ்ரீய:பதிகளை மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோமென்று பக்தி தத்வமெல்லாம் தன்னளவிலே குடிகொண்டது என்னும்படி அத்யபி வர்த்தமான தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே கூடி, பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் – கடந்த இரண்டு பாசுரங்கள் மூலம் எம்பெருமானார், அமுதனாராகிய தன்னை எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் எழுந்தருளியிருந்தார் என்றும்; அதனைத் தொடர்ந்து தனக்கு அவருடைய அடியார்கள் முடிய உள்ளவர்கள் குறித்து ப்ரேமை ஏற்பட்டு, அவர்கள் விஷயத்தில் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தருளவேண்டும் என்று தனது விருப்பத்தை அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “எம்பெருமானார் தன்னுடைய திருவடிகள் என்பதான அழகான மலர்களை நம்முடைய தலைக்கு மேல் கலம்பகமாலை கொண்டு அலங்கரிப்பது போன்று அலங்காரம் செய்து, அந்தத் திருவடிகளைத் தாவரம் போன்று அசையாமல் அங்கேயே நிற்கும்படிச் செய்தருளினார். அதன் காரணமாக, திருவரங்கத் திவ்யதம்பதிளான மஹாலக்ஷ்மி மற்றும் அவளுடைய நாயகன் ஆகிய இருவரையும் நாம் மங்களாசாஸனம் செய்வோம் என்பதான பக்தி தத்வமானது என்னில் குடிகொண்டது”, என்று தனது திருவுள்ளத்தில் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ள பக்தியை உரைத்து இந்த ப்ரபந்தத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சே) இப்ரபந்தாதியிலே தமக்கு உசாத்துணையாகத் தம்முடைய மநஸ்ஸைக் கூட்டிக் கொண்டு “எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுவோம் வா” என்று உத்யோகித்தபடியே செய்து அத்தாலே தமக்கு பலித்த அம்சத்தை, இருவர் கூடி ஒரு கார்யத்தைப் பண்ண ஒருப்பட்டு அது தலைக்கட்டினவாறே அவர்களிலே ஒருவன் தனக்குத் தோழனான இரண்டாவனோடு அச்செய்தியைச் சொல்லுமாப்போலே இவரும் தமக்கு ஸகாவான தம் திருவுள்ளத்தை ஸம்போதித்துச் சொல்லுகிறார். அடியிலே நெஞ்சு என்னும் தம் திருஉள்ளத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு உபக்ரமித்தாராகையாலே இங்கே நெஞ்சே என்று தம் திருவுள்ளத்தோடே கூடி அநுபவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். (பத்தி எல்லாம் தங்கியதென்னத் தழைத்து நெஞ்சே) பக்தி சப்த வாச்சயமெல்லாம் ஏகரூபமாய்க் கொண்டு உன்னளவிலே, சேர்ந்து குடிகொண்டிருந்தது என்னும்படி ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற நெஞ்சே. “போந்ததென் நெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு, உனதடிப்போதில் ஒண்சீராந் தெளி தேனுண்டமர்ந்திட வேண்டி நிற்பால்” என்று இவர் தாமே தம்முடைய திருவுள்ளம் பக்தபரிதம் என்னுமிடத்தைக் கீழே அருளிச்செய்தாரிறே. அன்றிக்கே, “பத்தி எல்லாம் தங்கியதென்னத் தழைத்து”

என்றவித்தை எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். (பத்தி எல்லாம் தங்கியதென்னத்தழைத்து) ஸஹ்யத்தில் ஜலம் எல்லாம் கீழே குதித்து ஒரு மடுவாகத் தங்கினாப்போலே, என்னுடைய பக்தி ரஸமெல்லாம் பரமபக்தி ரூபமாய்க் கொண்டு பரிபக்வமாய்ப் படிந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே தங்கிற்று என்னும்படி தழைத்திருக்கிற. (பொங்கிய கீர்த்தி) “எய்ந்த பெருங்கீர்த்தி” என்கிறபடியே பரமபதத்தளவும் வளர்ந்து கொண்டு ஓங்கியிருக்கிற கீர்த்தியையுடையரான. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானாருடைய. உபக்ரமத்திலே “பல்கலையோர் தாம் மன்ன வந்த இராமாநுசன்” என்றாராகையாலே, இங்கு “பொங்கிய கீர்த்தி இராமாநுசன்” என்கிறார். (அடிப்பூ) கீழ்ச் சொன்ன தழைப்பதோடே கூடியிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தாமரைகள். அடியிலே, “சரணாரவிந்தம்” என்றாராகையாலே, இங்கே “அடிப்பூ” என்கிறார். (மன்னவே) யாவதாத்மபாவி ஸுப்ரதிஷ்டிதமாயிருக்கையாலே.

விளக்கம் - (நெஞ்சே) - இந்தப் ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில், தனக்கு வழித்துணையாக தனது மனதைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு, “எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை எப்போதும் உரைப்போம் வருவாயாக”, என்றார். அவ்விதமே செய்யும்போது, அதன் மூலம் தனக்கு ஏற்பட்ட பலனை, இருவர் சேர்ந்து நின்று ஒரு செயலைச் செய்தபோது அது நிறைவேறிய பின்னர் அவர்களில் ஒருவன் தன்னுடைய நண்பனாகிய இரண்டாமவனுக்கு உரைப்பது போன்று, இவரும் தன்னுடைய நண்பனாகிய தன் திருவுள்ளத்தை அழைத்து உரைக்கிறார். முதல் பாசுரத்தில் “நெஞ்சே” என்று தனது திருவுள்ளத்தை அழைத்து தொடங்கிய காரணத்தால் இங்கும் “நெஞ்சே” என்று தனது திருவுள்ளத்துடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவித்து முடிக்கிறார். (பத்தி எல்லாம் தங்கியது என்னத் தழைத்து நெஞ்சே) - பக்தியைக் குறிக்கின்ற அனைத்து சொற்களும் ஒரே சொல்லாக நின்றது போன்று சேர்ந்து கொண்டு, உன்னிடம் வந்து நிலைத்தது என்னும்படியாக வளர்ந்தபடி உள்ள நெஞ்சமே. இராமாநுச நூற்றந்தாதி (100) - போந்தது என் நெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதில் ஒண்சீராந்தெளிதேன் உண்டு அமர்ந்திட வேண்டி நிற்பால் - என்று இவர் தன்னுடைய நெஞ்சத்தைக் குறித்து உரைத்தார் அல்லவோ? அல்லது, “பத்தி எல்லாம் தங்கியது என்னத் தழைத்து” என்பதை எம்பெருமானாருடைய

திருவடிகளுக்கு அடையாளமாகக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (பத்தி எல்லாம் தங்கியது என்னத் தழைத்து நெஞ்சே) - மலைமுகட்டிலிருந்து நீர் முழுவதும் கீழே குதித்து ஒரு மடுவாகத் தங்குவது போன்று, எனது பக்தி ரசம் முழுவதும் பரமபக்தி வடிவம் எடுத்து, சரியாகப் படிந்து, எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் சென்று தங்கியது என்று கூறும்படியாக தழைத்து நிற்கின்ற. (பொங்கிய கீர்த்தி) “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி” என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதம் முடிய ஓங்கி நிற்கும் கீர்த்தி கொண்டவராகிய. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானாருடைய. இந்த ப்ரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில், “பல்கலையோர் தாம் மன்ன வந்த இராமாநுசன் என்று கூறியதால், இங்கு “பொங்கிய கீர்த்தி இராமாநுசன்” என்கிறார். (அடிப்பூ) - மேலே கூறியதான தழைப்பத்துடன் கூடியுள்ள எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரைகள். முதல் பாசுரத்தில் “சரணாரவிந்தம்” என்றதால் இங்கு “அடிப்பூ” என்று உரைக்கிறார். (மன்னவே) - இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை நிலையாக நிற்பதால்.

வ்யாக்யானம் - (அங்கயல்பாய் வயல் தென்னரங்கனணியாக மன்னும்) “செங்கயல்பாய் நீர்த் திருவரங்கத்தாய்” என்கிறபடியே உபயகாவேரிகளினுடையவும் ஜல ஸம்ருத்தியாலே வளர்ந்த மத்ஸ்யங்களாகையாலே அழகு மிக்கிருக்குமிறே; அப்படிப்பட்ட மத்ஸ்யங்கள் உகளா நின்றுள்ள கேதாரங்களாலே சூழப்பட்டு அத்யந்த தர்சநீயமான அரங்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய் அத்தையே நிரூபகமாகவுடையரான பெரியபெருமானையும்; அவர் தம்முடைய அழகிய திருமார்பிலே அலங்கார பூதையாய் “இறையமகலகில்லேன்” என்றும், “அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோயஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா” என்கிறபடியே ப்ரபையும் ப்ரபாவானையும் போலே, அப்ருதக் ஸித்தையாய் ஸ்வரூப நிரூபகையாய்க் கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுமவளாய். உபக்ரமத்திலே “பொருந்திய மார்பன்” என்றாராகையாலே, இங்கே “மன்னும்” என்கிறார். அம் - அழகு. கயல் - மத்ஸ்யம். பாய்தல் - சலித்தல். வயல் - கழனி. அணி - அலங்காரம். ஆகம் - மார்பு. மன்னுதல், - பொருந்துதல். (பங்கயமாமலர்ப் பாவையை) தாமரைமலரிலே பெரியபிராட்டியார் அவதரிக்கையாலே, அத்தைக் கடாஷித்து அதற்கு ஒரு மஹத்வத்தைச் சொல்லுகிறார். அப்படிப்பட்ட தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாகவும் நிரூபகமாகவுமுடையளாய், பால்ய யௌவந மத்யஸ்த்தையான

ஸ்ரீரங்கநாயகியாரையும். “அலர்மேல்மங்கை” என்னக் கடவதிறே. பாவை - ஸ்த்ரீ. அடியிலே, “பூமன்னு மாது” என்றாராகையாலே, இங்கு “பங்கய மாமலர் பாவை” என்கிறார். (போற்றுதும்) இப்படியிருந்துள்ள திவ்யதம்பதிகளை மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம். போற்றுதல் - புகழ்தல். ஆசார்யன் சிஷ்யனைத் திருத்துவது “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்திலே யாவதாதம்பாவிதாக மங்களாசாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு போருகைக்கேயிறே. “உகந்தருளின நிலங்களில் ஆதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக்கடவன்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே பிள்ளையும் அருளிச்செய்தாரிறே. ஆக இத்தாலே எம்பெருமானார் தம்முடைய நிர்ஹேதுக பரமக்ருபையாலே பரகத ஸ்வீகாரபாத்ரனான பின்பு, அதற்கு பலமாக இப்படி மங்களாசாஸந பரராயிருந்தோமென்று தாம் பெற்ற பேற்றை, தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்து இப்ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினாராய்த்து.

விளக்கம் - (அங்கயல்பாய் வயல் தென்னரங்கன் அணியாக மன்னும்) - திருவாய்மொழி (7-2-1) - செங்கயல்பாய் நீர்த் திருவரங்கத்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப வடகாவிரி மற்றும் தென்காவிரி என்னும் இரண்டு காவிரிகளுடைய நீரின் அதிகரிப்பு காரணமாக வளர்ந்த மீன்கள் என்பதல் அழகு மிகுதியாக இருக்கும் அல்லவோ? அழகின் எல்லையாகவே உள்ள திருவரங்கத்தின் எஜமானனாய், திருவரங்கத்தைக் கொண்டே தன்னை அடையாளம் காண்பிக்கும்படி உள்ளவளாய் இருக்கின்ற பெரியபெருமாளையும்; அவனுடைய திருமார்பை அலங்கரிப்பவளாகவும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் - என்றும், இராமாயணம் - அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - மாரீசன் இராவணனிடம், “இராமன் மற்றும் ஜனகனின் புத்ரியாகிய சீதை ஆகிய இருவருடைய தேஜஸ்ஸை அளவிட இயலாது”, என்றான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எப்போதும் அவனுடன் வசிப்பவளாக உள்ளவளையும். முதல் பாசுரத்தில் “பொருந்திய மார்பன்” என்றதால் இங்கு “மன்னும்” என்கிறார். (பங்கய மாமலர்ப் பாவையை) - பெரியபிராட்டியார் தாமரைமலரில் அவதரித்தவள் என்பதால் அதனைக் கருத்தில் கொண்டு, அந்தத் தாமரைமலருக்கு ஒரு மேன்மையைக் கூறுகிறார். அப்படிப்பட்ட தாமரைமலரைத் தனது பிறப்பிடமாகவும்

அடையாளமாகவும் கொண்டவளும், பால்யம் மற்றும் யௌவநம் ஆகிய இரண்டு வயது நிலைகளுக்கு நடுவில் உள்ளவளும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும். திருவாய்மொழி (6-10-10) – அலர்மேல் மங்கை - என்பது காண்க. முதல் பாசுரத்தில் “பூமன்னு மாது” என்றதால் இங்கு “பங்கய மாமலர்ப் பாவை” என்கிறார். (போற்றுதும்) - இப்படியாக உள்ள திருவரங்கத் திவ்யதம்பதிகளை நாம் மங்களாசாஸநம் செய்வோமாக. ஆசார்யன் தனது சிஷ்யனைத் திருத்துதல் என்பது, திருப்பல்லாண்டு (12) – சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, உயிர் உள்ளவரை பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு அவனைப் புகழ்ந்த படி இருப்பதற்காக அல்லவோ? ஸ்ரீவசனபூஷணம் (243, 244) – உகந்தருளின நிலங்களில் ஆதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன் - என்பது காண்க. ஆக இதன் மூலம், “எம்பெருமானாருடைய பரமகருணை காரணமாக அவருடைய திருவடிகளில் அடிமையாக நிற்கப் பெற்ற பின்னர், அதன் பலனாக இவ்விதம் ஸ்ரீரங்கநாதனையும் அவனுடைய நாயகியையும் எப்போதும் புகழ்ந்தபடி உள்ள நிலையை அடைந்தோம்”, என்று தான் அடைந்த பேறு குறித்து தனது திருவுள்ளத்திடம் அருளிச்செய்து இந்த ப்ரபந்தத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே சரணம்

தஞ்சமடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

திருவரங்கதமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்